

— Какъ е възможно това? . . . Защо не се оплакахте веднага? . . .

Тя сви рамене и се подсмѣ:

— Противъ кого? Бѣше късно, въ тъмното не видѣхъ никого. Какъ ще докажа че тѣ сж хвърлили? Вие, сждиитѣ, искате доказателства. . .

После стана и попита, може ли да си отиде. При вратата позапрѣ за моментъ и като че неохотно, каза :

— Тукъ, въ нашето село, нѣма нито хотелъ, нито ханъ. Мжчно ще намѣрите мѣсто за пренощуване, освенъ . . . у кмета. Ако искате, моята стая ще бжде свободна. Азъ ще ида да спя у съседитѣ.

Тракна вратата и излѣзе.

Останахъ самъ въ здрачената стая. Изведнѣжъ, всичко ми се отщѣ, и работата, и моя собственъ животъ, всичко. Стана ми блудкаво и противно, като следъ пиянство. Сkochихъ, разтѣпкахъ се изъ стаята, погледнахъ презъ прозореца. Свечеряваше се. Снѣгътъ, все тъй едъръ, продължаваше да вали. По калния пѣтъ къмъ селото, бързаше, съ широки крачки, учителката. Малко приведена на една страна отъ вѣтъра, който увиваше роклята въ краката ѝ, тя ставаше